

Jamsai
สร่าง
ทูลองอ่าน
ฤดี

Jamsai
ทูลองอ่าน

Jamsai
ทูลองอ่าน

Andra

Jamsai
ทดลองอ่าน

"ถ้าคุณขอได้ถึงจะเรียกว่าרבבון นี่ผมเสนอเองจะเป็นการרבבוןได้ยังไง"
ชายหนุ่มพูดกั้วหัวเราะ

"อาจเพราะฉันไม่รู้สึกรว่าสนิทกับคุณมากขนาดนั้นมั้ง"

หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรมองดวงหน้าสวย จากที่จะลุกจากโซฟาเลยไม่ลุก
แล้วหันหน้าไปคุยกับเธอแทน

"งั้นถ้าผมจะขอสนิทกับคุณมากกว่านี้ล่ะ... คบเป็นแฟนกันไหม"

ฮา! ขอเป็นแฟนกันง่ายแบบนี้อะนะ! ปากฎีเหวออีกรอบอย่างช่วยไม่ได้

"ผมอยากพูดให้เร็วกว่านี้ แต่คุณก็ทำทำเหมือนหนึ่งๆ ผมยังงั้นไม่รู้ แถมยังป่วยอีก"
ชายหนุ่มพูดเสียงเรียบเรื่อยเหมือนเป็นบทสนทนาทั่วไป "คุณเป็นผู้หญิงที่น่ารักมากนะ
ยิ่งได้รู้จักผมก็ยิ่งชอบคุณ จนไปๆ มาๆ กลายเป็นหลงรักคุณไปแล้ว...ตกลงว่าเรา
เป็นแฟนกันเถอะ นะ"

สราญฤดี

Andra เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2161-3

ภาพประกอบ ANCH / Shutterstock.com
Anton_Ivanov / Shutterstock.com
sanjagrujic / Shutterstock.com

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด
285/33 ถนนเจริญสุขนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801
อีเมล editor@jamsai.com
เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรรม
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130
โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3
เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 299 บาท

Printed on Green Read Paper
www.facebook.com/greenreadpaper

คำนำ

สวัสดิ์คะ กลับมาพบกับเลิฟอีกแล้ว แน่หนอนว่าเลิฟไม่เคยมาพบเพื่อนๆ มือเปล่า หลังจากปีที่แล้ว Andra พาสองหนุ่ม 'เดย์-ไนต์' มาส่งท้ายปี ต้อนรับเดือนแห่งความรักปี 2561 ทั้งที่ เลย์ใจดีให้เลิฟ (ยิ้ม) คงคุณพระเอกคนใหม่ มาอวดโฉมค่า

ซึ่งแอบกระซิบเลยว่าพระเอกคนนี้ไม่ใช่ใครที่ไหน เป็น 'พี่ชายคนสนิท' ของ 'เพชรจอมนาง' นางเอกเรื่อง 'รักร้ายละลายใจ' พุดมาขนาดนี้เพื่อนๆ คงรู้แล้วใช่ไหมคะว่าเขาก็คือ 'หม่อมราชวงศ์ประกายภัทร จัตรา' คุณชายหนุ่ม รุ่งงาม นามเพราะ ชาติตระกูลดี สุภาพและอบอุ่นแห่งวังสราญฤดี ซึ่งเลิฟรับประกันเลยว่าสาวสวยหวานต้องถูกใจพระเอกคนนี้นั่นเอง เพราะคุณชายภัทร ช่างขยันคว่ำรถน้ำตาลแจกจ่ายความหวานไม่แพ้พี่ไนต์เลยทีเดียวนะ

นอกจากโดนใจสาวสวยหวานเสน่ห์ของคุณชายภัทรยังมีดีที่สาวสวยกินอย่าง 'ปาฏิ' ผู้ไม่เคยหลงรักใครมาก่อน อุบัติเหตุเล็กๆ ที่มีเขาเป็นเจ้าชายขี่ม้าขาว ทำให้นางเอกของเราถึงกับต้องตั้งปณิธานไว้เลยว่าจะต้องพาตัวเข้าไปใกล้ชิดกับหนุ่มในฝันคนนี้ให้ได้!

เรามาร่วมลุ้นและเอาใจช่วยให้ปาฏิปฏิบัติภารกิจ 'อ้อยเช็ปชั่น' พิชิติใจคุณชายภัทรให้สำเร็จกันดีกว่าค่า

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์แจ่มใส

ประวัตินักเขียน

ชื่อแอนดะ... ครั้งหนึ่งของนามปากกา Andra ก็ได้มาจากชื่อเล่นนี้แหละ เป็นคนช่างอ่านมาตั้งแต่จำความได้ อ่านทุกสิ่งอย่างตั้งแต่การ์ตูนยันหนังสือธรรมะ ยิ่งโตก็ยิ่งอ่าน สุดท้ายกลายเป็นขยับมาเขียน เผลอแป็บเดียวก็เขียนมาหลายปีแล้ว และทุกวันนี้ก็ยังมีความสุขกับการเขียนอยู่ และยังคงทิ้งอยู่ทุกเมื่อเชื่อวันกับความมหัศจรรย์แห่งโลกของตัวอักษร มันสร้างโลกได้ สร้างประสบการณ์ได้ และสร้างมิตรภาพได้ เลยตั้งใจว่าจะเขียนต่อไปเรื่อยๆ เพราะนอกจากเป็นสิ่งที่รักแล้ว ยังอยากแบ่งปันความมหัศจรรย์กับทุกคนด้วย

ขอขอบคุณจากใจสำหรับทุกคนที่เกี่ยวข้อง ทั้งครอบครัว เพื่อน อาจารย์ กอง บ.ก. ที่น่ารักน่าเลิฟ และที่ขาดไม่ได้คือนักอ่านทุกท่าน ถ้าขาดใครคนใดคนหนึ่งไป Andra ก็คงไม่มีวันนี้ ขอขอบคุณสำหรับความอบอุ่นและความรู้สึกดีๆ ที่มอบให้กันไม่ขาด ใครจะเชื่อว่าตัวอักษรจะถักทอเป็นมิตรภาพที่งดงามได้ขนาดนี้เสมอ

ติดต่อ ดิชม ทักทายกันทางแฟนเพจ

<https://www.facebook.com/Andra.Writer> นะคะ ^^

Andra

บทนำ

ปาณาลียื่นปิดปากหาวหวอดอยู่ในลิฟต์ ตอนนี่เธอกำลังง่วงอย่างหนัก เหตุเพราะเมื่อคืนนี่โรงละคร 'สยามนาฏาลัย' ได้เปิดการแสดงนาฏศิลป์ร่วมสมัยโปรแกรมใหม่ในรอบปฐมทัศน์ที่พิพทยา ในฐานะที่เป็นผู้บริหาร เธอจึงต้องไปดูความเรียบร้อย แรกสุดเธอก็คิดอยู่เหมือนกันว่าจะค้างที่บ้านพิพทยาแล้วค่อยขับรถกลับมาทำงานที่กรุงเทพฯ ในตอนเช้า แต่สุดท้ายก็เปลี่ยนใจเพราะไม่แน่ใจว่าเข้ากรุงเทพฯ ช่วงเช้าจะเจอรถติดหรือเปล่า ที่สำคัญเธอกลัวว่าจะง่วงจนเกิดอันตรายระหว่างเดินทาง ซึ่งถ้าดูจากสภาพของเธอตอนนี้ก็คงต้องบอกว่าคิดถูกแล้วที่กลับกรุงเทพฯ ตั้งแต่เมื่อคืน

หญิงสาวมองภาพสะท้อนของตัวเองในกระจกลิฟต์ซึ่งมีพื้นผิวเงาวาวจนใช้แทนกระจกได้ สภาพเธอไม่โทรมเท่าไร อย่างน้อยเธอก็ใช้เครื่องสำอางกลบรอยคล้ำใต้ตาได้ดี หากที่ไม่มีอะไรช่วยกลบเกลื่อนได้คงเป็นแว่งวงในดวงตา

ห้างยังไม่เปิด แต่ร้านกาแฟอาจจะยอมขายกาแฟให้เธอก็ได้ ปาณาลียกข้อมือขึ้นดูนาฬิกา

เวลานี้เธออยู่ภายในห้างสแควริโอ ห้างสรรพสินค้าสุดหรูใจกลางเมือง

และที่เธอเข้ามาในห้างได้ตั้งแต่ยังไม่ถึงเวลาเปิดทำการก็เพราะบริษัทของเธอเช่าพื้นที่ฮอลล์ด้านบนของห้างเพื่อจัดงานแฟมมีตีตติ้งของนักแสดงเกาหลี ในช่วงบ่ายวันนี้ เธอจึงต้องมาตรวจตราการเตรียมสถานที่ และบ่ายนี้ก็ต้องอยู่ร่วมในงานเพื่อดูแลให้ทุกอย่างดำเนินไปอย่างเรียบร้อยที่สุดด้วย ยังดีที่ศิลปินจะเดินทางกลับทันทีหลังจบงาน เพราะไม่อย่างนั้นก็อาจต้องมีรายการดูแลแขกแคร็กกันต่อไปเพื่อสร้างความสัมพันธ์ที่ดี เมื่อมีการทำงานร่วมกันในอนาคตอีก

ประตูลิฟต์เปิดออก หญิงสาวเดินออกจากลิฟต์แบบง่วงๆ แต่แล้วร่างโปร่งก็เสียหลักจนแทบถลาล้มคะมำ ดีที่เธอยังทรงตัวไว้ได้ ทว่าเท้าข้างหนึ่งก็หลุดออกจากรองเท้าส้นสูงที่ใส่อยู่ เมื่อเธอหันไปมองก็พบว่า ส้นเข็มของรองเท้าติดคาอยู่ตรงร่องประตูลิฟต์ หากที่แย่ไปกว่านั้นก็คือเมื่อครู่เธอได้ยื่นเสียงดังแควกพร้อมกันด้วย มือของเธอเอื้อมไปจับรอยผ้าด้านหลังกระโปรงตามสัญชาตญาณ จากนั้นเธอก็กรี๊ดร้องในใจ

กรี๊ด! กระโปรงขาด!

ปาฏิหาริย์เห็นหันทวาง แต่พอเห็นประตูลิฟต์จะเลื่อนปิดเธอก็รีบยื่นมือข้างหนึ่งไปขวาง ขณะที่อีกมือยังจับชายกระโปรงไว้เพราะเกรงจะไปถึงแม้ตอนนี้บริเวณนี้จะมีเธออยู่ตามลำพังก็ตาม เธอถอดรองเท้าส้นสูงอีกข้างแล้วคุกเข่าลงเพื่อดึงรองเท้าออกจากร่องลิฟต์ ทว่าอาจเพราะเธอใช้มือเดียวแถมทำนั้นก็ทุลักทุเลเพราะต้องระวังกระโปรง เธอจึงกอบกู้รองเท้าไม่สำเร็จเสียที

"มีปัญหาวะไรหรือเปล่าครับ"

หญิงสาวสะดุ้ง ครั้นหันไปมองก็พบบุรุษคนหนึ่ง ท่าทางเหมือนเขาเพิ่งเดินออกมาจากลิฟต์ฝั่งตรงข้าม แว่วสงสัยฉายอยู่บนใบหน้าหล่อเหลา แต่ก่อนที่เธอจะทันได้คิดตอบอะไรเขาก็ยื่นมือออกมาดันประตูลิฟต์ไว้ไม่ให้เลื่อนปิดอีกรอบพร้อมกับเสนอตัว

"ขอผมช่วยนะครับ"

ปาฏิฐิตัดสินใจแล้วพยักหน้ารับอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยสภาพเธอเมื่อครู่ทุลักทุเลเหลือเกิน...เธอค่อยๆ ขยับลุกอย่างระมัดระวัง ปล่อยให้ชายหนุ่มแปลกหน้าแต่หน้าไม่แปลกทรุดลงคุกเข่าแทน โดยเธอเอื้อมมือไปขวางประตูลิฟต์ไว้ขณะที่เขาค่อยๆ ดึงรองเท้าส้นสูงของเธอออกจากร่องลิฟต์อย่างระมัดระวังจนสำเร็จ แล้วเขาก็วางมันคู่กับรองเท้าส้นสูงอีกข้างที่เธอถอดวางไว้หน้าลิฟต์

"ขอบคุณมากนะคะ"

เธอค้อมศีรษะขอบคุณเขาหลายรอบ ใจนี้กอยากยกมือไหว้ด้วยซ้ำ แต่ก็ไม่กล้าปล่อยมือจากกระโปรง เพราะจับดูแล้วยาวตึงไม่น้อย เพื่อมีใครโผล่มาอีกจะต้องไม่งามแน่ๆ

"ไม่เป็นไรครับ"

อีกฝ่ายรับทั้งรอยยิ้มนุ่มละมุนที่ซบให้ใบหน้าหล่อเหลาสว่างไสว เขาทำท่าเหมือนจะพูดอะไรบางอย่างอีก แต่แล้วก็เปลี่ยนใจและขยับถอดเสื้อสูทสีน้ำเงินของตัวเองยื่นส่งให้เธอแทน

"คะ?" ปาฏิฐิมองเสื้อสูทของเขาหน้าตาเหลือหลา

"เอาคลุมไว้ดีกว่าครับ"

นั่นเองหญิงสาวจึงเข้าใจ แน่แน่นอนว่าอีกฝ่ายคงจะสังเกตเห็นท่าทางแสนผิดปกติของเธอ หากเขาก็คงไม่ยากเอ่ยคำถามที่อาจทำให้เธออับอายออกมา สุดท้ายเลยถอดเสื้อยื่นให้เธอเองโดยไม่ต้องถาม...เธอถึงกับจ้องหน้าเขาอย่างคาดไม่ถึง รวมถึงเกรงใจและซาบซึ้งด้วย และคงเพราะเห็นเธอไม่ยอมรับเสื้อสูทไปเขาจึงคะยั้นคะยอ

"รับไปเถอะครับ ผมยังมีเสื้อเชิ้ต ไม่ได้เดือดร้อนอะไร"

"ขอบคุณมากนะคะ" ปาฏิฐิโค้งขอบคุณเขาอีกหลายรอบก่อนจะเอื้อมมือไปรับเสื้อสูทมา เธอปล่อยมือจากกระโปรงแล้วรีบตัวดีเสื้อสูทผูกไว้

ที่เอออย่างรวดเร็ว เงยหน้าขึ้นมามากก็ก็เห็นเจ้าของเสื้อเดินห่างออกไปแล้ว เธอจึงรีบร้องเรียกเอาไว้ "เดี๋ยวก่อนคะคุณ อย่าเพิ่งไป คุณทำงานในห้างนี้ใช่ไหมคะ จะให้ฉันเอาสุมไปคืนคุณที่ไหนดี ขอเวลาฉันไปซื้อกระเป๋าใหม่ แล้วจะรีบเอาไปคืนคะ"

"ผมกำลังจะออกจากห้างแล้ว" ชายหนุ่มหันกลับมา ทำทางเหมือนเพิ่งนึกได้ว่าต้องเอาเสื้อสูทคืน ใบหน้าหล่อเหลาฉายแววครุ่นคิดแวบหนึ่ง ก่อนที่เขาจะเปิดปาก "คุณเอาไปฝากไว้ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ของห้างก็ได้ครับ"

"แล้วคุณชื่ออะไรคะ" เธอถามเมื่อเห็นเขาทำท่าจะหมุนกายจากไป อีกรอบ ครั้นได้สบตากันเธอก็รีบพูดต่อ "คือฉันจะได้บอกพนักงานที่เคาน์เตอร์ถูกว่าฝากไว้ให้ใคร"

"ประภาภัทรครับ ผมชื่อประภาภัทร" เขาบอกชื่อเธอพร้อมกับรอยยิ้มละมุนที่ทำให้เธอตาพร่าอีกครั้ง "แต่ไม่ต้องรีบก็ได้ครับ ขอตัวนะ"

"ขอบคุณอีกครั้งนะคะ" คราวนี้มีมือว่างแล้วปาลูกลีเลยยกมือไหว้ขอบคุณ เขาทั้งที่หัวใจเต้นตึกตัก ซึ่งเขาก็ยกมือรับไหว้แล้วหมุนกายจากไป

ดวงตากลมโตทอดมองตามบุรุษนามประภาภัทรจนเขาลับไปจากสายตา จากนั้นเธอก็หันไปสวมรองเท้าส้นสูงที่วางอยู่บนพื้นข้างตัวอย่างระมัดระวัง เมื่อทดลองทิ้งน้ำหนักจนแน่ใจแล้วว่าส้นรองเท้าไม่มีปัญหาเธอก็ถอนหายใจเฮือก มือเรียวยาวลูบเสื้อสูทไปมา...แค่แรกจับเนื้อผ้าเธอก็รู้สึกทันทีว่ามันต้องมีราคา แต่น่าแปลกที่เขาดูไม่ใส่ใจมันเลย จะว่าเขารีบมากก็ไม่แน่ถ้าดูจากความเร็วในการเดินเมื่อครู่

แต่...ที่แน่ๆ ผู้ชายคนนี่ดีจัง หล่อแล้วยังใจดีมีน้ำใจ แถมสุภาพ กิริยามารยาทดูผู้ดีผู้ดี เสียงก็ทุ้มน่าฟัง แถมยิ้มที่น่ามองมากด้วย...จะว่าไป ดูแล้วเขาอาจจะเป็นระดับผู้บริหารของห้างหรือไม่ก็เจ้าของร้านสักร้านในห้างนี้ก็ได้

ภาพรอยยิ้มบนใบหน้าหล่อเหลาของชายหนุ่มติดแน่นอยู่ในห้วง
ความคิด นอกจากปาฐกถาจะสลัดไม่ออกแล้วหัวใจยังซึกหวิวๆ อย่งไรชอบกล
และเธอก็ตระหนักอย่างรวดเร็วว่าอาการของตัวเองไม่ปกติ

โธ้ย นี่ย่าบอกนะว่าเธอกำลังตกหลุมรัก!

บทที่ 1

รักแรกพบ

"ไอ้จ๋า ฉันว่าฉันตกหลุมรักอะ"

ปาฏลีกรอกเสียงลงในโทรศัพท์...ตอนนี้เธออยู่ในงานแฟนมีตติ้งของพระเอกชื่อดังจากเกาหลี ถึงแม้นักแสดงคนที่จะหล่อเหลาโด่งดังจนบ๊วยชายหมดภายในไม่กี่ชั่วโมง แต่เธอเองก็ชอบดูซีรีส์ที่นักแสดงคนนี้แสดง ทว่าเวลานี้ในหัวเธอกลับมีแต่ภาพของหนุ่มหล่อใจดีที่เธอพบเมื่อเช้า ทำอย่างไรเธอก็กำจัดภาพรอยยิ้มนุ่มละมุนราววิปครีมบนแก้มกาแฟของเขาไม่ได้ จนในที่สุดเธอก็ทนความรู้สึกอยากแบ่งปันเรื่องนี้กับใครสักคนไม่ไหว ต้องหลบออกจากฮอลล์ที่จัดงานแล้วหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากดต่อสายหาเพื่อนสนิทอย่างจารีรัตน์

"อะไรนะ แกตกหลุมที่ไหน แข่งขาหักหรือเปล่า"

"ไอ้บ้า!" เธอแหวสวนไป ก่อนจะตระหนักได้ว่าเสียงของเพื่อนฟังอู้อี้กว่าปกติ "นี่แกตื่นหรือยังเนี่ย"

"ก็ตื่นมาคุยกับแกนี่ไง"

ปาฏลีกลอกตา เพราะเวลานี้ก็ล่วงสู่ช่วงบ่ายเข้าไปแล้วแต่เพื่อนกลับบอกว่าเพิ่งตื่น หากก็ว่าไม่ได้ อีกฝ่ายเป็นอย่างนี้มาแต่ไหนแต่ไร หล่อน

ทำงานอยู่บ้าน เป็นฟรีแลนซ์รับงานหลากหลาย และที่สำคัญคือหล่อนใช้ชีวิตนอนกลางวันตื่นกลางคืน ดังนั้นถ้าโทรไปเวลานี้ก็ไม่แปลกที่จะพบว่าหล่อนกำลังหลับอยู่

"เออๆ ฉันผิดเองแหละที่โทรมาตอนแแกนอนอยู่ โทษทีนะ แแกไปนอนต่อเหอะ"

"แแกโทรมาปลุกฉันตื่นแล้ว อย่ามาทิ้งกันไว้กลางเตียง!" จาริรัตน์รีวคำพูดมา สัมเสียงบ่งบอกว่ารู้สึกตัวตื่นมากขึ้นแล้ว "ตกลงเมื่อกี้แกตกหลุมอะไรนะ"

พอโดนเพื่อนถามปฏิกิริยาถึงรู้สึกกระตาคหน้อยๆ ที่จะต้องพูดประโยคเดิมอีกครั้ง ตอนแรกที่พูดไปนั้นเพราะอารมณ์ล้วนๆ กระนั้นเธอก็ยอมตอบ

"ตกหลุมรัก"

"อะ? ตกหลุมรัก!" จาริรัตน์ร้องทวน จากนั้นหล่อนก็รีวคำพูดมาอีกชุด "แแกไปตกหลุมรักใครอะไรยังไงที่ไหนเมื่อไหร่ หรือโอป้าที่มามีตตั้งวันนี้!"

"ไม่ใช่...เมื่อเช้าฉันเจอผู้ชายคนหนึ่งที่ย่าง" เธอบอกก่อนจะเริ่มต้นเล่าเหตุการณ์ที่หน้าลิฟต์เมื่อเช้าให้เพื่อนฟังอย่างละเอียด

"เดี๋ยวนะ สรุปว่าแกตกหลุมรักผู้ชายแปลกหน้า แดมแก็รู้แค่ชื่อจริงของเขา ตอนนี้อยู่ไม่รู้จะไปตามหาเขายังไงที่ไหนเนี่ยนะ" เพื่อนสรุปหลังจากฟังเรื่องราวทั้งหมดจนจบ "อ้อ ในเมื่อแกตกหลุมรักเขาแล้วทำไมไม่เอ่ยหรืออย่างน้อยแแกก็ควรจะเนียนหาข้อมูลเขาให้มากกว่านี้หน่อยไหม"

"ทำได้แต่อย่าเยอะ ตอนนี้นักก็กำลังเสียดายอยู่" ปาฏลีโอดครวญ "ตอนนั้นฉันกำลังง่วงแแก แดมฉันเคยจีบใครที่ไหนแก็รู้ ฉันคิดไม่ทันหรอกแล้วเอาจริงๆ ฉันก็ไม่เห็นว่าถึงขั้นหลบหน้าของเขามากกว่านี้หรอกอย่างนี้ด้วย"

"เออ คุณหนูปายอ่อยไม่เป็น เคยแต่ปฏิเสธคนที่เข้ามาอ่อย" จาริรัตน์ทำเสียงเบื่อหน่าย "แล้วแแกโทรมาหาฉันนี่คิดว่าฉันจะช่วยอะไรได้ยะ หรือจะให้ฉันสมน้ำหน้าทีแกอุตสาห์มีประสบการณ์บ๊ิงหนุ่มในรอบสิบปีแล้วก็นก"

เพราะความเอื้อของตัวเอง"

"อ๊วย อย่างน้อยฉันก็อยากระบายให้ใครสักคนฟังอะ แกจะให้ฉันโทรเล่าให้คุณพ่อฟังหรือไงละ" เธอบ่น "แล้วดูท่าทางเขาน่าจะไฮโซประมาณหนึ่ง เพื่อแกจะเคยได้ยินชื่อมั่ง"

ด้วยความที่วันๆ หมกตัวอยู่ในบ้านและสิ่งสถิติที่หน้าคอมพิวเตอร์เป็นหลัก นอกจากจะทำงานแล้วจาร์ริตน์ก็เสพข้อมูลเกี่ยวกับคนดังในทุกแขนงจากอินเทอร์เน็ตตลอดเวลา ไม่ว่าจะเป็นดารานักร้องไทยเทศไล่ไปถึงไฮโซไฮโซในไทยจนถึงอเมริกา จนถึงขั้นที่หล่อนมีแหล่งข้อมูลในเครือข่ายสังคมออนไลน์ ยิ่งนานวันเธอก็รู้สึกว่าเป็นไกล้เป็นอัปดูลสายก็ออสซิปเข้าไปทุกขณะ ครั้งนี้นอกจากระบายเรื่องที่อยู่ต้อ้นอยู่นอกแล้วเธอก็แอบหวังอยู่บ้างว่าเพื่อนอาจเคยได้ยินชื่อ 'ประภาภัทร' ผ่านหู

"ผู้ชายคนนั้นชื่ออะไรนะ ขออีกทีดี"

"ประภาภัทร...ประ-ภา-ภัทร" ปาฎลีเน้นชื่อของชายหนุ่มซ้าๆ ชัดๆ เพิ่มอีกรอบ

"ไม่คุ้นเลยแฮะ ชื่อแปลกๆ แบบนี้ถ้าเคยได้ยินฉันน่าจะจำได้" จาร์ริตน์พึมพำ "แล้วนี่แกเอาสุทไปส่งที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ยัง"

"ยัง ฉันน่าจะส่งซักก่อนแล้วค่อยเอามาฝากคืน แล้วก็กะจะเขียนการ์ดขอบคุณเขาแนบไปด้วยนิดหนึ่งไร้"

"เขียนเบอร์โทรแกใส่ไปด้วยเลย"

"อยู่ดีจ๊ แกจะให้ฉันเขียนเบอร์โทรไปในการ์ดขอบคุณเหียนะ" ปาฎลีกะพริบตาปริบๆ

"เฮส แกก็เขียนต่อท้ายไปสิว่าเผื่อเสื่อสุทมีปัญหาเสียหายอะไรให้ติดต่อมา แกพร้อมจะรับผิดชอบจ้" จาร์ริตน์แะ

"เออ ก็ฟังโอเค...ทำไมแกดูเชียวชาญดีจัง ทั้งที่ความจริงก็ไร้ประสบการณ์ด้านการอ่อยพอกับฉัน"

"บอกแล้วว่าอ่านนิยายดูซีรีส์เยอะๆ ช่วยได้" จาริรัตน์หัวเราะหึ
"แต่ถ้าเขียนเบอร์ไปแล้วเขาไม่โทรมาก็แสดงว่าเขาไม่ได้สนใจฉัน
ใช่ปะ" แคลคิดปาฏิหาริย์ซึกกั๊งวล

"ก็คงงั้น เพราะถ้าเขาสนใจแกสักหน่อยเขาก็ต้องหาเรื่องโทรมา
แหละ แกให้เบอร์ไปขนาดนั้น...หรือแกจะเขียนไปโด้งๆ เลยว่าแกบึ้งเขา
ว๊อนต์ให้เขาโทรมาหามักมากละ"

"ไอ้บ้า!"

"งั้นแกก็เขียนแบบที่ฉันบอกตอนแรก ถ้าเขาไม่โทรมาแกก็ตัดใจ
มูฟออนไปให้ผู้ชายคนอื่นมาอ่อยแกต่อไปเรื่อยๆ จนกว่าจะเจอคนที่ถูกใจใหม่
ไง"

"จำ นี่ตั้งสิบปีเลยนะกว่าฉันจะเจอคนที่บึ้งแบบนี้ ความจริงครึ่งก่อน
ที่เป็นบึ้งปีเลิฟสมัยวัยรุ่นนี่ฉันไม่อยากนับด้วยซ้ำ"

"แล้วแกจะทำไงอะ จะจ้างนักสืบหาตัวคนที่ชื่อประภาภัทรเหรอ จริงๆ
ชื่อดูไม่โหลก็น่าจะหาไม่ยากนะ แต่ก็..." ลูๆ เสียงเจ็ยแจ้วของจาริรัตน์ก็
สะดุดกลางคันจนปาฏิหาริย์งง หากยังไม่ทันได้ถามอีกฝ่ายก็ส่งเสียงโหวกเหวก
มาเสียก่อน "เฮ้ย ฉันนี่ออกแล้ว มีอยู่ประภาภัทรหนึ่ง เข้าเค้ากับที่แกเล่า
ให้ฟังเลย"

"จริงเหรอ" ปาฏิหาริย์ตาโตด้วยความตื่นเต้น

"ถ้าใช่คนนี้ก็โอเคธรรมดาจริงๆ อะแก ที่ฉันนี่ไม่ออกเพราะปกติไม่มีใคร
เรียกเขาว่าประภาภัทรเฉยๆ แต่จะเรียกกันว่าคุณชายภัทร"

"คุณชายภัทร?"

"ใช่ เพราะเขาเป็นหม่อมราชวงศ์...หม่อมราชวงศ์ประภาภัทร ฉัตร
ทุกคนถึงเรียกเขาว่าคุณชายภัทรไง!"

หม่อมราชวงศ์ประภาภัทร ฉัตร

ปาฏิหาริย์ปลายนิ้วเลื่อนคุณภาพบนหน้าจอแท็บเล็ต ดวงตากลมโตสีนวล
เปล่งประกายระยิบ ขณะที่มุมปากยกเป็นรอยยิ้มค้างราวจะตอบรับรอยยิ้ม
ของบุรุษในภาพ

หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรเป็นเหมือนคุณชายที่หลุดออกมาจากละคร
ซึ่งเขาก็เกิดมาเป็นคุณชายจริงๆ เสียด้วย ทุกการเคลื่อนไหวของเขาสง่างาม
หากขณะเดียวกันก็นุ่มนวลสุภาพ ทั้งคำพูดและวิธีพูดของเขาเสนาะหู
ดวงตาสีน้ำตาลฉายแววอ่อนโยนไม่ผิดกับวันที่พบกัน จมูกโด่งจัดของเขา
มีริมฝีปากบางที่คล้ายตัวเป็นรอยยิ้มชวนมองรองรับข้างใต้ ผิวกายของเขา
เป็นสีขาวเหลือง หากไม่รู้ทำไมเธอมักจะรู้สึกว่าเขาคล้ายมืออราบางอย่าง
จนดูเด่นกว่าคนทั่วไปเสมอ... เธอพยายามหาคำนิยาม หากจนถึงตอนนี้ก็มี
เพียงวลีเดียวที่ตรงใจ 'หล่อแบบผู้ดี'

หลังจากจาร์ริตันนึกถึงหม่อมราชวงศ์หนุ่มได้ หล่อนก็บอกให้เธอ
ลองไปค้นหาภาพของเขาในอินเทอร์เน็ตว่าใช่คนเดียวกันไหม เธอสะดุดชื่อ
เขาไม่ถูก แต่เสิร์ชเอ็นจินก็ฉลาดพอจะสะดุดให้ถูกต้องแล้วส่งภาพของเขา
มาให้เธอดู ซึ่งพอเห็นรูปเธอก็กรี๊ดบ๊ีบ รีบส่งข้อความไปบอกเพื่อนมือไม้สั่น

'คนนี้เลยแก คนนี้ๆๆ'

'จ๊นแกไปทำงานก่อน เดี่ยวฉันส่งวิทยานิพนธ์ให้' จาร์ริตันตอบกลับมา

ด้วยความที่เพื่อนทำงานอยู่บ้านแถมใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการ
ท่องอินเทอร์เน็ต พอปาฏิหาริย์อย่างรู้เรื่องอะไรอย่างจริงจัง หล่อนก็มักจะ
ทำรายงานสรุปข้อมูลส่งมาให้เธออ่าน ซึ่งหล่อนก็ทำเป็นรายงานที่สวยงาม
จริงจังอย่างยิ่งจนเธอเรียกรายงานเหล่านี้ว่าวิทยานิพนธ์

เมื่อจาร์ริตันบอกจะรวบรวมข้อมูลให้ แคมตัวเธอเองก็มึนงานต้องทำ
เธอเลยได้แต่สงบจิตสงบใจ ดูผลงานมีตตั้งให้เสร็จสิ้นเรียบร้อยจนกระทั่ง

ส่งนักแสดงหนุ่มหล่อชาวเกาหลีถึงสนามบิน จากนั้นเธอก็รีบกลับบ้าน มาเปิดดูวิทยานิพนธ์ที่เพื่อนรักส่งมารอตั้งแต่เย็น อีกฝ่ายยังทำงานได้เนี้ยบ เหมือนเคย ทั้งภาพและข้อมูลพร้อมสรรพสวยงาม นอกจากประวัติคร่าวๆ ทั้งของตัวเองและครอบครัวแล้วหล่อนก็ทำข่าวแยกเป็นหัวข้อๆ พร้อมแนบลิงก์ให้เธอกดเข้าไปดูได้อย่างสะดวกด้วย

ตอนเรียนจาร์รัตน์ไม่เคยที่จะตั้งใจทำรายงานแบบนี้หรอก แต่ก็นั่นแหละ เธอจะไม่ต่อว่าหล่อนเรื่องนี้เด็ดขาดเลย

เรียนไฮสกูลที่สวิส จบตรีอังกฤษ...โอ๊ย จบอังกฤษเหมือนกันด้วย!
ปาฏลีกรู้ดีคร่าวๆ อยู่คนเดียวบนเตียงนอนกว้าง แต่ไม่ทันไรเธอก็นึกได้ว่า ตั้งแต่กลับมาไทยเธอก็ไม่เคยไปงานเลี้ยงสังสรรค์ศิษย์เก่าอังกฤษเลยเพราะความขี้เกียจ บวกกับเพื่อนที่พอจะสนิทกันสมัยเรียนที่นั่นก็ไม่ไปเหมือนกัน พอมาตอนนี้เธอเลยต้องตีกอกหัวตัวเอง เธอไม่รู้หรือกว่าเขาไปร่วมงานที่ว้าหรือเปล่า แต่ที่แน่ๆ ถ้าเธอไปก็มีโอกาสเจอเขานั่นแหละ

ปีนี้ต้องไม่พลาด!

หญิงสาวไล่อ่านต่อไปเรื่อยๆ ตั้งแต่เรื่องราชสกุลฉัตรจนถึงธุรกิจหลักของครอบครัวซึ่งก็คือห้างหรูที่มีสาขาอยู่ทั่วประเทศซ้ายังขยายไปถึงประเทศเพื่อนบ้านแล้วด้วย และห้างสแควร์โอที่เธอไปเช่าฮอลล์จัดงานมีตติ้งในวันนี้ก็ เป็นของเขาเช่นกัน มิน่าเขาถึงบอกให้เธอเอาเสื้อสูทไปทิ้งไว้ที่เคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์

แต่เขาแนะนำตัวเรียบง่ายมาก ไม่อวดโอ้เลย น่ารักกะ

จริงอยู่ถึงหม่อมราชวงศ์จะเป็นแค่คำนำหน้าชื่อ ส่วนตัวเขานั้นถือเป็นสามัญชนแล้ว กระนั้นบางคนที่เธอเคยพบนั้นก็ยศศักดิ์ทั้งที่ก็ไม่มียศ และศักดิ์ให้ถือ มีความอวดโอ้จนน่ารำคาญทีเดียว ดังนั้นสำหรับเธอแล้ว หม่อมราชวงศ์ประเภทที่รวางตัวได้น่าประทับใจมาก

ว่าแต่...เขาเป็นลูกชายคนเดียวแบบนี้ต้องเนื้อหอมแน่ แต่จาร์รัตน์

บอกว่าเขายังโสด ำไม่รู้รอดปากเหยี่ยวปากกามาถึงตอนนี้ได้อย่างไร

ด้วยความสงสัยปาฎลีเลยข้ามเนื้อหาข่าวการลงท่นเปิดห้ำงสรรพสินค้ำแห่งใหม่ของเขาไปยังข้อมูลในหมวดชีวิตรักก่อน เธอแยกแยะผู้ชายกับเกย์ไม่เป็นเอาเสียเลย ถ้าปรากฏว่าเขามีรสนิยมชื่นชอบเพศเดียวกันเธอคงหัวใจสลาย แต่ใจสลายเร็วดีกว่าช้า อย่งไรก็ต้องรีบตรวจสอบ

หญิงสาวไล่ดูข่าวคราวเกี่ยวกับเรื่องรักๆ ใครๆ ของเขา แรกๆ เธอก็คิดว่าพอจะวางใจได้ว่าเขาน่าจะชอบผู้หญิง แต่อ่านไปอ่านมาเธอก็ชักจะสงสัยขึ้นมาอีก จนสุดท้ายก็ตัดสินใจโทรไปหาเพื่อนสนิทเป็นหนที่สองของวัน

"ไอ้จ้่า คุณชายภัทรของฉฉฉฉไม่ได้เป็นเกย์ใช่ปะ"

"แหม ยึดเลยนะยะ คุณชายภัทรของฉฉฉฉ จารีรัตน์ทำสู่มเสี่ยงล้อเลียน "เรื่องเกย์ไม่เกย์ฉฉฉฉจะไปรู้ได้ไง ตัวจริงก็ไม่เคยเจอ แต่เท่าที่ฉฉฉฉรวมข่าวไปให้เขาก็ไม่เคยมีข่าวกับผู้ชายนี้"

"แต่เขาก็ไม่มีแฟนเป็นผู้หญิงเหมือนกันไงแก มีแค่ข่าวกับคุณจอมนางเอง แถมตอนนี้คุณจอมนางก็แต่งงานไปแล้ว แสดงว่าเอาเข้าจริงก็เป็นแค่พี่น้องกันอย่งที่ทั้งสองคนพูดมาตลอดนะสิ"

จอมนางหรือเพชรจอมนางที่ปาฎลีพูดถึงคือเซเลบริตี้ตัวแม่ หล่อนเป็นเจ้าของ 'ลิเบอร์ตัน' อาณาจักรเพชรระดับโลก จากที่เพื่อนหาข่าวมาให้ หล่อนเป็นรุ่นน้องร่วมโรงเรียนไฮสกูลของหม่อมราชวงศ์ประกษภัทรที่ สวิตเซอร์แลนด์และสนิทกันมาตั้งแต่นั้น ที่ผ่านมามักจะมีกระแสข่าวกระซ่ำเข้าแหย่เสมอว่าทั้งสองก็กักกัน ซึ่งถ้าดูจากข่าวก็เหมือนจะเป็นอย่งนั้นจริงๆ แม้ต่างฝ่ายต่างพูดว่าเป็นแค่พี่น้องกันก็ตาม ทว่าเมื่อไม่นานมานี้เพชรจอมนางก็ได้แต่งงานกับก้องกิดากร เจ้าของบริษัทก่อสร้างและอสังหาริมทรัพย์ยักษ์ใหญ่ของไทย แต่เท่าที่เห็นหล่อนก็ยังสนิทสนมกับหม่อมราชวงศ์ประกษภัทรดี แสดงว่าระหว่างคุณนี้ไม่มีอะไรเฝ้จริงง*

* ติดตามเรื่องราวของเพชรจอมนางและก้องกิดากรได้ใน 'รักร้ายละลายไป'

หรืออาจจะมียกได้ ฝ่ายชายอาจหลงรักข้างเดียว พอสาวเจ้าแต่งงานเลยต้องรับสภาพพี่ชายไป... ข้อสันนิษฐานใหม่ผุดขึ้นมาในหัวของปาฏิฉินได้ เธอไม่รู้จึกเขาเป็นการส่วนตัว ดังนั้นความสงสัยจึงงอกเงยไปเรื่อย

"เขาว่่ากันว่าคุณชายภัทรเป็นคนช่างเลือกมากกก..." จาริรัตน์ลากเสียงยาวเพื่อย "ตามที่เม้าท์มอยกันคือผู้หญิงนี้เข้าไปเต้าะกันไม่หยุดเลยนะ แต่สุดท้ายก็ต้องยกธงขาวกันเอง เพราะคุณชายภัทรจะยิ้มนุ่มๆ วางตัวเป็นสุภาพบุรุษกับทุกคนเหมือนกันหมด ไม่มีใครเคยเจาะเกราะคุณชายได้ หรือถ้าใครรุกแบบไม่สนหน้าอินทร์หน้าพรหมก็เจอองค์แม่จอมนางจำ แบบว่าปกป้องพี่ชายอะไรจี้ สรุปว่าถ้าแกจะจีบเขาละก็งานหนักแน่ แล้วยิ่งแก่ออยไม่เป็นแบบนี้โอกาสสอกจะเตาะสูงประมาณเก้าสิบห้าเปอร์เซ็นต์"

"จำ ทำไมแกต้องร้ายยย..." ปาฏิฉินโอดครวญ

"ฉันพูดความจริงเว้ย" เพื่อนไม่เห็นใจ "ฉันรู้ว่าแกปึงเขา แต่ก็อยากให้แกเผื่อใจไว้หน่อย"

สาวสวยมองภาพหม่อมราชวงศ์ประกายภัทรที่กำลังยิ้มละมุนอยู่ในหน้าจอแท็บเล็ต ใจฝ่ออย่างช่วยไม่ได้ แต่เธอก็ประทับใจเขามากจริงๆ จนไม่แน่ใจว่าจะตั้งใจได้ง่ายๆ ถึงแม้จะเพ็งได้เจอหน้าเขาแค่มู่ก่่นาก็ก็ตาม

เธอไม่เคยรู้สึกกับใครรุนแรงขนาดนี้มานานแล้ว ครั้งสุดท้ายคือตอนมัธยมซึ่งเธอปึงรุ่นพี่แบบบีบีเลิฟ คนที่ทำให้เธอรู้สึกแบบนี้ได้ใช่จะผ่านมาบ่อยๆ อย่่างไรเธอก็ไม่ยอมให้โอกาสนี้ผ่านไปโดยยังไม่ได้ลองทำอะไรเลย

"แต่อย่างน้อยเขาก็น่าจะยังโสดจริงๆ ไซ้ใหม่"

"อืม ไม่น่าจะซุกใครไว้นะ เหมือนพวกญาติจิก เขาก็ยังแห่กันว่าคุณชายภัทรจะบำเพ็ญตบะอะไรจี้" จาริรัตน์ให้ข้อมูลเพิ่มเติม "ว่าแต่เนี้ยแกจะไปต่อจริงดิ"

"ก็...อยากลองดูหน่อย ฉันไม่ได้ปึงใครมาเป็นสิบปีแล้วนะแก ถ้าเห็น

ท่าไม่ดีเดี๋ยวจนก็ถอยเอง ฉันปล่อยง่ายก็รู้"

"แล้วแกจะเริ่มยังไงล่ะ จะไปหวังให้เขาโทรมาตามเบอร์ที่แกแนบไปกับ
สูทก็ไม่น่าจะเวิร์กนะ ต่อให้แกแกลังทำสูทเขาพังก็เหอะ"

"ก็อาจจะลองไปงานอีเวนต์เดี๋ยวกับเขาละมั้ง แกช่วยฉันสืบด้วยนะว่า
เขาน่าจะไปงานไหนบ้าง" ปาฐลีสื่อตขอความช่วยเหลือจากเพื่อน

"แกเนี่ยนะจะไปงานอีเวนต์!" จาริรัตน์ร้องลั่น ที่ผ่านมาถึงจะเป็น
ลูกของนักธุรกิจที่มีชื่อเสียง แต่เพื่อนของหล่อนก็ไม่นิยมออกงานจำพวกนี้
เอาเสียเลย อดีดีก็ไปร่วมงานเลี้ยงหรืองานศพของคนรู้จัก เธอบอกว่า
ขี้เกียจแต่งตัว แถมไม่ถนัดเรื่องการทำควมรู้จักกับคนมากหน้าหลายตา

"ก็ฉันอยากเจอเขานี้ จะให้ทำไงล่ะ"

"เออๆ ฉันเชื่อแล้วว่าคนนี้แกบั้งจริง ทำให้แกยอมทำอะไรที่ไม่ชอบได้"
จาริรัตน์พรูลมหายใจ "เอาเป็นว่าเดี๋ยวจนจะลองดูๆ ให้แล้วกัน คุณชายภัทร
เขาค่อนข้างเลือกงานที่ไปแหละ อย่างน้อยแกก็คงไม่ต้องเสีงไปเจองานอีเวนต์
ตลาดๆ อะไรจ้ะ"

"ขอบคุณนะจ้ะ รักแกกก..." ปาฐลีสื่อตเสีง

"ยะ ฉันละปลื้มม่มากมาก" เพื่อนพ่นลมหายใจ

"อะไรเล่า ฉันรักแกจริงๆ นะ" เธอพูดกลั้วหัวเราะก่อนจะพูดต่อ "ว่าแต่
แกพอจะรู้ไหมอะว่าคุณชายภัทรเขาชอบกินขนมอะไร"

"ชายภัทร"

เสีงเรียกจุดให้หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรที่กำลังเดินผ่านห้องรับแขก
ตรงไปยังบันไดชะงักเท้า เขาหันไปมอง เมื่อพบหม่อมมณลิณีผู้เป็นแม่ นั่งอยู่
ที่โซฟา ริมฝักปากเรียวก็คลายตัวเป็นรอยยิ้ม ก่อนที่เขาจะเสีงเปลี่ยนทิศทาง
ตรงเข้าสู่ห้องรับแขกแทน

"กินอะไรมาหรือยังจ้ะ"

"เรียบร้อยแล้วครับ แล้วนี่ทำไมคุณแม่* ยังไม่เข้านอน หรือว่ารอผม"

"แน่สิจ๊ะ มีลูกชายอยู่คนเดียวจะให้รอใครล่ะ" หม่อมมลินีนั่งมองหน้าลูกชายที่เดินมาทรุดตัวลงนั่งข้างๆ "แล้วปัญหาที่ห่างเป็นยังงี้บ้างจ๊ะ เรียบร้อยดีไหม"

"เรียบร้อยครับ โชคดีที่ไม่มีใครบาดเจ็บ มีแค่ของเสียหายนิดหน่อย"

เมื่อกลางวันที่ย่างสแควริโอเกิดเหตุผ้าเพดานถล่มที่ร้านเช่าในสวนพลูซ่าที่กำลังปิดปรับปรุงเตรียมเปิดร้านใหม่ ซ้ำยังลามไปถึงร้านขายเสื้อผ้าที่อยู่ติดกันด้วย ชายหนุ่มเลยต้องแวะเข้าไปดู เมื่อเย็นเลยพลาดการกินข้าวเย็นร่วมกับท่านทั้งที่นัดกันเอาไว้

หม่อมเจ้าอรรณดิตร ฉัตรราษฎร์เป็นบิดาของหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร มีพระชันษามากแล้วบวกกับพระพลานามัยไม่สู้แข็งแรง พอโอรสเรียนจบกลับมาทำงาน ท่านจึงประทานหน้าที่การดูแลบริหารทรัพย์สินทั้งหมดให้แก่หม่อมราชวงศ์ประภาภัทร โดยถ่ายโอนงานอย่างค่อยเป็นค่อยไป จนถึงบัดนี้ก็เป็นปีที่สามแล้วที่ชายหนุ่มดูแลงานทั้งหมดเต็มตัว ซึ่งเขาก็รับผิดชอบงานได้อย่างไม่มีที่ติทีเดียว

หลังจากเห็นว่าโอรสสามารถรับช่วงต่อดูแลงานได้อย่างลงตัวแล้ว หม่อมเจ้าอรรณดิตรจึงเสด็จไปประทับที่วังน้ำเขียว จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งมีอากาศดีกว่ากรุงเทพฯ ตามคำแนะนำของแพทย์ ช่วงแรกท่านยังเสด็จกลับกรุงเทพฯ เป็นระยะ แต่ช่วงหลังแทบจะประทับที่วังน้ำเขียวถาวร หม่อมมลินีนั่งต้องเป็นฝ่ายไปๆ มาๆ ระหว่างตำหนักที่นั่นกับวังสราญฤดี ส่วนหนึ่งเพราะห่วงลูกชายที่ยังโสด และเมื่อไม่นานมานี้ท่านก็เพิ่งเปิดกิจการร้านอาหารชื่อบ้านต้นสนที่ห้างสาขาใจกลางกรุงเทพฯ ด้วย

"ดีแล้วละ...แต่แหม แม่กลับมาคราวนี้เราจะได้กินข้าวเย็นด้วยกัน

* หมายถึงผู้เขียน — เดิมในเล่ม 'รักร้ายละลายใจ' หม่อมราชวงศ์ประภาภัทรเรียกแม่ว่า 'หม่อมแม่' ในเล่มนี้ขอแก้ไขเปลี่ยนเป็นเรียก 'คุณแม่'

"ไหมเหนียว" หม่อมมนลินีปั่นไม่จริงจึ่งนัก พรุ่งนี้ท่านต้องไปงานแต่งงานของ ลูกเพื่อนคนหนึ่ง ขณะที่ลูกชายก็ต้องเลี้ยงรับรองผู้บริหารของแบรนด์เสื้อผ้า จากอังกฤษที่ทางห้างจะเชิญให้นำสินค้ามาขายในไทย ณ ห้างสแควร์โอ แบบเอ็กซ์คลูซีฟ และมะรินท่านก็จะกลับวังน้ำเขียวแล้ว

"คุณแม่ก็อยู่ต่ออีกสักวันสิครับ" คนเป็นลูกชายยิ้ม

"แล้วจะให้แม่ทิ้งท่านพ่อหรือจะ" สตรีสูงวัยค้อน ก่อนจะเหลือบไปมอง ลูกกระตาดสองลูกที่ลูกชายหิ้วมาด้วยและวางไว้บนโต๊ะกาแฟ "นั่นไปเอา เสื้อสูทมาจากไหนอีกตัวจะ"

"เมื่อสองสามวันก่อนผมให้ผู้หญิงคนหนึ่งยืมเสื้อสูท กระโปรงเขาขาด นะครับ วันนี้เขาเอามาฝากคืนไว้ที่ห้าง ซักเรียบร้อยแล้วผมเลยจะเอา กลับ ขึ้นไปบนห้องนอน" หม่อมราชวงศ์ประกายทตอบแล้วก็ทำท่านึกขึ้นได้ "เขาให้ขนมมาด้วย ผมก็เกือบลืมถือขึ้นห้องนอนแล้ว คุณแม่ลองดูสิครับ"

เมื่อชายหนุ่มอนุญาตหม่อมมนลินีจึงชะเง้อหน้าไปเปิดดูดู แล้วท่าน ก็ต้องเลิกคิ้ว

"นี่ข้าวเหนียวมะม่วงนี่ละ"

"อ้าว เหรอครับ พอตีผมให้เจ้านนท์ไปเอาจากเคาน์เตอร์ประชาสัมพันธ์ ก่อนกลับ เห็นบอกว่ามีสุทกับขนม ผมก็ไม่ทันเปิดดูด้วย"

"เอ ถ้าจำไม่ผิดนี่น่าจะเป็นร้านดังของชลบุรีละมัง แม่คิดว่าเคยกิน สงสัยจะเป็นคนชลช นะ" สตรีสูงวัยหยิบกล่องข้าวเหนียวออกมาดู บนกล่อง มีชื่อร้านเขียนอยู่ชัดเจน "ร้านนี้ใช้ได้เลย มะม่วงของเขาก็อร่อย เสียตายจริง ท่านพ่อไม่อยู่ ของโปรดท่านด้วย"

"นั่นเดี๋ยวผมคงต้องให้คนไปเชิญมาออกบูธที่ห้างให้ตรงกับช่วงที่ ท่านพ่อจะเสด็จกลับกรุงเทพฯ"

"แหม การแก้ปัญหาของเจ้าของห้างเนาะ" หม่อมมนลินีแก้มองดู ไม่จริงจึ่งนัก

"แต่แปลกดี ให้ข้าวเหนียวมะม่วง" หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรนึกถึงหญิงสาวหน้าตาหมดจดที่เขาพบในวันนั้น

"ไม่ใช่แค่ข้าวเหนียวมะม่วงด้วยนะ นี้อะไรเอ่ย" ผู้เป็นแม่หยิบกล่องขนมขึ้นมาอีกกล่อง ก่อนจะเพ่งสายตาอ่านกระดาษโน้ตที่แปะไว้บนหน้ากล่อง "ขนมหน้าหมู เป็นขนมพื้นถิ่นของชลบุรีค่ะ อย่านั่งไถ่เวลานะคะ"

"ขนมหน้าหมู?" คราวนี้ชายหนุ่มยื่นหน้าไปมองอย่างสนใจ "ผมเคยได้ยินแต่ขนมปังหน้าหมู"

"นั่นสิ อันนี้รูปร่างเหมือนขนมถ้วยเลยนะ ด้านล่างเป็นแป้ง หน้าโรยหมูสับกับต้นหอมสับ" หม่อมณีนีพิณิจขนมที่ไม่เคยเห็นมาก่อนผ่านกล่องพลาสติก "ลองหน่อยไหมชายภัทร เขาเขียนมาว่าไม่ให้นั่งไถ่เวลานะ เออแซ่ตู้เย็นทิ้งไว้กินฟรุ้งนี้อาจไม่อร่อยก็ได้ ของน่าจะหากินยากเสียด้วย"

"ก็ได้ครับ" ลูกชายพยักหน้ารับง่ายๆ เห็นว่าขนมแค่กล่องเดียว แม่ของเขาชอบทั้งกินและทำขนมก็คงอยากจะทำแล้วด้วย จะให้ท่านกินคนเดียวจนหมดก็เกรงจะไม่ดีต่อสุขภาพ อย่างไรก็ตามก็ต้องช่วยท่านกิน

นายหญิงแห่งวังสราญฤดีหันไปกดโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะข้างโซฟาเพื่อส่งสัญญาณเรียกไปยังบ้านพักของพวกเขาแม่บ้านที่ด้านหลังตำหนัก จากนั้นก็หันมาทำท่าจะพูดอะไรบางอย่าง หากท่านก็สังเกตเห็นกระดาษโน้ตอีกแผ่นที่ใช้ลวดเย็บกระดาษเย็บไว้ตรงด้านในของถุงกระดาษเสียก่อน

"มีกระดาษโน้ตตรงนี้อีกแผ่นนี้จะชายภัทร"

หม่อมราชวงศ์ประกายภัทรเลิกคิ้วงงๆ หม่อมณีนีจึงเอื้อมมือไปดึงกระดาษโน้ตออกจากถุงอย่างระมัดระวังแล้วยื่นมันส่งให้กับลูกชาย

'ขอบคุณอีกครั้งสำหรับเสื้อสูทค่ะ คุณคือผู้ช่วยชีวิตจริง ๆ เสื้อสูทส่งซักรให้แล้ว แต่ถ้ามีอะไรเสียหายกรุณาติดต่อมาที่เบอร์นี้นะคะ xxx-xxx-xxxx

ปาฏิณี'

"เขาเขียนขอบคุณครับ" ชายหนุ่มหันไปส่งยิ้มให้แม่เมื่ออ่านจบ

"ว่าไป ลายมือเขาเรียบร้อยอ่านง่ายดีนะ คงเป็นคนเรียบร้อยละมั้ง"

"ครับ อ่านง่ายดี" ลูกชายเห็นพ่อ ก่อนจะเหลือบไปมองแม่บ้าน
ที่เดินเข้ามาในห้องรับแขก เขาเลยปล่อยให้แม่สั่งการแม่บ้าน ส่วนตัวเอง
ก็นึกถึงผู้หญิงที่เขาให้ความช่วยเหลือเอาไว้และเพิ่งได้ทราบเมื่อครู่นี้เองว่า
เธอชื่อปาฏิ

พูดตามจริงหม่อมราชวงศ์ประกายทริสิมเธอและเสื่อสุทที่ให้เธอยืม
ไปแล้ว สองสามวันมานี้มีเรื่องให้เขาต้องคิดและตัดสินใจเยอะมาก แต่พอ
เธอส่งข่าวเหนียวมะม่วงมาให้พร้อมขนมสุดแปลกแบบนี้ เห็นที่เขาคงจะ
จำเธอได้ไปอีกพักใหญ่ทีเดียว

บทที่ 2

เซเลบฝึกหัด

"นี่แกลจะไปเป็นแขกในงานหรือจะไปเป็นฟรีเซ็นเตอร์เองเนีย เวอร์วังอลังการจริงๆ"

จารีรัตน์นั่งเท้าคางกับที่วางแขนของเก้าอี้โซฟา ข้างๆ คือเพื่อนสนิทที่กำลังเอาแขนพาดโต๊ะเพื่อให้พนักงานทำเล็บให้ ร้านนี้มีเก้าอี้ยาวที่นั่งได้สองคนอยู่ด้วย ปาฏิลีเลยลากเพื่อนมานั่งด้วยกันแม่หล่อนจะไม่ได้ทำเล็บด้วยก็ตาม

"แค่ทำเล็บเองแก"

"แล้วปกติแกทำอะไร" หล่อนถามสวนทันควัน

"ก็ทำมั่งนานๆ ที"

"นาน-นาน-ที" จารีรัตน์เน้นเสียงแต่ละคำ ผลคือโดนเพื่อนตวัดสายตา ค้อน หากหล่อนก็ยังไม่หยุด "นี่ไม่นับที่แกไปทำผม ซ้อมชุดซื้อรองเท้าใหม่ แล้วเสร็จนี่ก็จะไปให้บีเอแต่งหน้าให้อีก"

"แล้วไงอะ ผู้หญิงที่ไหนเขาก็ทำเล็บทำผมกัน เสื้อผ้าฉันก็ซื้อใหม่บ่อยๆ" ปาฏิลีทำปากย่น

"ผู้หญิงที่ไหนเขาก็ทำ แต่ไม่ใช่แกไง" หล่อนกลอกตา

ปาฏลีเป็นคนสวย หากไม่ใช่คนชอบแต่งตัว คือชอบซื่อปิ้งเหมือนผู้หญิงทั่วไป แต่เธอไม่ชอบ 'จัดเต็ม' ด้วยเหตุผลว่าขี้เกียจทั้งแต่งและล้าง ส่วนใหญ่เธอก็แต่งแค่อุปประมาณ ไม่เน้นไปประกวดประชันแข่งขันกับใครทั้งนั้น ซึ่งก็เป็นโชคดีของเธอส่วนหนึ่งด้วยที่ผิวดีและเครื่องหน้าชัด แต่กำเนิด เล็บก็แค่ดูแลให้ดูดีและทาเล็บสีสุภาพด้วยตัวเอง ร้านทำผมก็งานที่จะเข้าสักหนเมื่อจำเป็นต้องทำสีใหม่ให้เสมอกันหรือต้องตัดใหม่ เรียกว่าดูแลตัวเองตามวาระโอกาส ไม่ได้หมกมุ่นกับเรื่องความสวยงามมากนัก และเหตุผลที่เธอทุ่มทุนทำอะไรต่อมิอะไรมากมายในวันนี้ก็คือคำนี้ เธอจะไปร่วมงานอีเวนต์ที่จาร์ริตันส์สปิรตบมาว่าหม่อมราชวงศ์ประกายพร จะมาร่วมด้วย

"ที่ฉันพูดนี้ไม่ใช่อะไรหรอกนะ แต่ฉันไม่อยากให้แกฝืนตัวเอง คนเราจะฝืนตัวเองไม่ได้นานหรอก หรือถึงทำได้นานก็ไม่มีความสุข"

"ฉันไม่ได้จะฝืนตัวเองนะ คำนี้ฉันก็ได้คิดจะแต่งตัวอสังการดาวล้านดวง ฉันแค่...ไม่รู้ดี ตอนแรกฉันก็ว่าจะทำตัวปกตินะ อดิศักดิ์ก็แค่ซื้อชุดใหม่อะไรดี แต่เอาเข้าจริงมันทนอยู่เฉยๆ ไม่ได้ มันตื่นเต้นอะแก ฉันเลยต้องแล่นไปลากแกออกจากบ้านไง"

จาร์ริตันก็อดดมกลิ่นหอมเพื่อนครู่หนึ่ง ก่อนจะพรวดพราดหายไถ่ยาว

"ฉันก็พอจะเข้าใจแกอยู่หรอก แต่ฉันว่าความรักมันก็มีมุมน่ากลัวของมันนะ มันเปลี่ยนคนคนหนึ่งได้โดยที่คนนั้นไม่รู้ตัวเลย ถ้าเปลี่ยนแบบโตขึ้นดีขึ้นมันก็โอเคอะนะ แต่มันก็มีพวกที่สูดท้ายต้องมานั่งเกลียดตัวเองที่ฝืนเปลี่ยนเพื่ออีกคนจนทำร้ายตัวเอง ดูเพื่อนพวกเรายังมีตั้งหลายคน พอผู้ไม่ชอบปลาร้าก็ต้องเลิกกินมั้ง ผู้บ้าเหวี่ยงก็ต้องเหวี่ยงด้วยทั้งที่ตัวเองอยากอยู่บ้าน สารพัดสารเพ ฉันกลัวแกจะเป็นนั้น"

"ถ้าฉันทำท่าจะเป็นนั้นฉันอนุญาตให้แกตบหัวเรียกสติฉันได้" ปาฏลีพูดจริงจังอย่างยิ่ง ทราบว่าเพื่อนเป็นห่วง "อย่างเรื่องคุณชายภัทร เอาจริงๆ"

เขาก็เคยเห็นฉันในสภาพวันทำงานมาแล้ว แบบว่าแต่งชุดทำงาน หน้าตา แต่งธรรมดาๆ ดังนั้นฉันก็ไม่ได้คิดว่าการที่ฉันสวยผิดปกติวันนี้จะส่งผลอะไร หรอก ฉันแค่อยู่นเฉยๆ ไม่ได้จริงๆ อะแก"

"อืม ถ้าแกทำแล้วไม่ได้รู้สึกอึดอัดหรือทุกข์ก็เอาเหอะ ฉันแค่ห่วงแก... แล้วฉันก็กลัวแกจะทิ้งฉันเหมือนพวกเพื่อนๆ ที่ได้ผู้แล้วล้มเพื่อนด้วย"

"โอ๊ย ไร้อ่า ไร้อ่า!" ปากูลีร้องแล้วรวบคำพูดเป็นชุด "ฉันจะทิ้งแกได้ไง เราอยู่ด้วยกันมาตั้งแต่ประถมนะ แล้วแกจำไม่ได้หรือไง ตอนกลับจากอังกฤษ ที่แกทะเลาะกับหม่ามี้ร้องไห้ร้องให้ตาแทบหลุด ฉันยังไปหาแกก่อนกลับบ้าน ไปหาคุณพ่อจนคุณพ่อฉันงอนอะ นั่นคุณพ่อฉันเลยนะ สำคัญกว่าผู้คนไหนๆ อีก แกยังกล้าคิดว่าฉันจะทิ้งแกอีกหรือ...โอ๊ย นี่ฉันควรงอนแคะเหนี่ย"

"แกอ่า ก็ฉันตั้งใจจะโสดตลอดชีวิต แต่ตอนนี้แกตกหลุมรักผู้ชาย ฉันก็ต้องกลัวดี" จารีรัตน์เอนตัวไปกอดเอวเพื่อนแล้วซุกใช้แก้มกับต้นแขน ของอีกฝ่ายอย่างออตออ่อนงอนง้อ

ปากูลีตัวตึงส่ายตาค้อนแล้วค้อนอีก ปล่อยให้เพื่อนไถหน้าอยู่อย่างนั้น จนกระทั่งพนักงานทำเล็บกลับมา เธอหันเห็นส่ายตาแปลกๆ ของอีกฝ่าย แม้จะแค่แวบเดียวเพราะหลอนรีบหลุบส่ายตาหลบ หากนั้นก็ทำให้เธอต้อง เหล่มองจารีรัตน์อย่างหน่ายใจ

ก่อนหน้านี้ก็มีหลายรอบที่คนเข้าใจผิดว่าเธอกับเพื่อนเป็นคู่เลสเบียน กัน ส่วนหนึ่งเพราะจารีรัตน์ชอบดึงเนื้อถึงตัวแบบนี้เอง ครั้งนี้ก็เช่นกัน... ขนาดพวกเธอนิ่งคุยเรื่องผู้ชายอยู่แท้ๆ

แต่ถ้าสุดท้ายเธอโสดจนแก่ก็เห็นจะต้องอยู่กับเพื่อนสนิทไปจนตาย นี่แหละ

ปากูลียื่นแก้ว กังๆ อยู่ในงานอีเวนต์เปิดตัวนาฬิกาแบรนด์หรูในห้างตั้ง นี่เป็นงานประเภทที่เธอไม่ค่อยถนัดเอาเสียเลย และด้วยความที่ไม่ค่อยได้

ร่วมงานอีเวนต์ทำให้ไม่ค่อยรู้จักใคร เธอเลยยังอึดอัดทำตัวไม่ถูกเข้าไปใหญ่ จนเริ่มเครียด พอไม่รู้ว่าทำอะไรเธอก็หลบมุมแล้วจับเครื่องตี๋มในงานไปเรื่อย สลับกับจิ้มแซตคยุกับจาร์ริตัน

ด้วยความที่งานนี้จัดในห้าง ตอนแรกเธอเลยตั้งใจจะให้เพื่อนนั่งรอที่ร้านอะไรสักร้าน แต่อีกฝ่ายไม่ยอมและหนีกลับบ้านไปตั้งแต่เธอแต่งหน้าเสร็จเมื่อเย็น ตอนแรกเธอว่าจะงอนเพื่อน หากเขาเข้าจริงก็ต้องแซตกับหล่อน เพราะถึงตอนนี้หล่อนเป็นคนเดียวที่รู้เรื่องหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร

งานเริ่มแล้วแต่ชายหนุ่มยังไม่ปรากฏกาย ปาฐกถาเลยองเงใส่เพื่อนกลัวว่าเขาอาจจะไม่มาร่วมงาน ผลคือจาร์ริตันรำคาญ

'คนนำเข้าคือญาติของคุณชาย ถ้าเขาไม่มางานก็แสดงว่าแกไม่มีวาสนาต่อเขา ก็ตัดใจจากเขาซะเลย ดีจะตาย'

'แกร้ายกับฉันอีกแล้วอ๊ะ'

หญิงสาวส่งข้อความงอแงกลับไปอีก หากเพื่อนก็ส่งตัวการ์ตูนยักษ์ไหล่ที่ด้านข้างมีตัวหนังสือเขียนประกอบว่า 'แล้วไงใครแคร์' กลับมา เธอเลยทำหน้ายู่ใส่หน้าจอมือถือก่อนจะเงยหน้าขึ้น...พิธีกรสาวกำลังส่งเสียงเจ็ยแล้วอยู่บนเวที แต่ที่เพิ่มเติมคือตอนนี้นอกจากพิธีกรแล้วยังมีบุรุษอีกสองคนถูกเชิญขึ้นไปร่วมด้วย เท่าที่ได้ยินแว่วๆ เมื่อครู่คือตัวแทนบริษัทนาฬิกาจากประเทศฝรั่งเศส ส่วนอีกคนคือตัวแทนจากบริษัทผู้นำเข้านาฬิกา... หม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนา ฉัตรฯ ญาติของหม่อมราชวงศ์ประภาภัทร

หน้าตาของหม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนามีส่วนละม้ายหม่อมราชวงศ์ประภาภัทรอยู่บ้าง สมกับเป็นเครือญาติกัน แต่ก็นั่นแหละ แค่อัลลัยไม่ใช่คนเดียวกัน

เมื่อไหร่ที่คุณชายภัทรจะมาเนี่ย หญิงสาวโอดครวญในใจ จากนั้นก็เริ่ม

สงสัยว่าบางทีเขาอาจจะติดงานอยู่ที่อื่น เพราะจากวิทยานิพนธ์ของจารีรัตน์ เขามักจะเดินทางไปตรวจงานตามห้างสาขาต่างๆ ด้วยตัวเองบ่อยๆ รวมถึงสาขาที่อยู่ต่างจังหวัดด้วย เขาเคยให้สัมภาษณ์ไว้เองว่าบางครั้งก็ไปที่ละเป็นสัปดาห์ ล่าสุดเห็นว่าเขากำลังจะทำธุรกิจในตลาดด้วยซ้ำ

ถ้าเธอลงทุนมางานอีเวนต์แล้วเขาไม่อยู่พอดี มันอาจจะแปลว่าเธอไม่มีวาสนาต่อเขาจริงๆ อย่างที่จารีรัตน์พูดก็ได้...

ยິงนานปาภูลีก็ยังคงคิดอะไรไปไกลและกังวลว่าอาจจะไม่ได้พบหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรจริงๆ จนกระทั่งได้ยินเสียงฮือฮาเบาๆ จึงหันไปมอง แล้วหัวใจของเธอก็เต้นโลดแรงเมื่อเห็นคนที่อยากพบเดินเข้ามา ทว่าเขาไม่ได้มาลำพัง ข้างกายมีเพชรจอมนางเดินมาด้วย ชายหนุ่มค่อมศีรษะ ทักทายคนรู้จักก่อนจะผายมือเชื้อเชิญคนที่มาด้วยกันให้นั่งลงบนเก้าอี้ว่างแถวหน้าสุด เมื่อหล่อนนั่งเรียบร้อยแล้วเขาจึงค่อยนั่งตาม

ปาภูลีมองด้านหลังของสองหนุ่มสาวที่เอียงศีรษะคุยกันอย่างสนิทสนม ไม่แน่ว่าควรรู้สึกอย่างไรดี เธอทราบว่ทั้งสองสนิทสนมกัน แต่เพชรจอมนางแต่งงานแล้ว ไม่รู้ว่าไปถึงมาออกงานกับหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรสองคนได้...หรืออาจจะไม่แปลกก็ได้ เพชรจอมนางได้ชื่อว่าเป็นคนที่เลื่องงานอีเวนต์ที่จะเข้าร่วมเหมือนกัน ที่หล่อนมางานนี้อาจเพราะเป็นงานของญาติ หม่อมราชวงศ์ประภาภักทร เขาเลยรอเข้างานพร้อมกับหล่อน

เฮ้อ...ปาภูลีถอนหายใจออกมาเบาๆ อย่างช่วยไม่ได้ เธอไม่รู้จักเพชรจอมนางเป็นการส่วนตัว หากข่าวทุกกระแสพูดตรงกันว่าหล่อนร้ายและไว้ตัวจนอาจเรียกได้ว่าไม่เป็นมิตรกับคนที่หล่อนคิดว่าไม่คู่ควรจะวิสาสะและเธอก็ไม่ใช่พวกใจกล้าเสียด้วย แถมดูท่าทางแล้วใครๆ ก็คงจะเข้าไปทักทายทั้งสองแน่

แล้วเธอจะเข้าไปหาหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรยังงีตึละเนี่ย...

"เตี๋ยว เมื่อกี้แกบอกว่แกไม่ได้เข้าไปทักคุณชายภัทรเธอ"

"อ้อ ก็ฉันไม่กล้าอะ คุณจอมนางอยู่ข้างๆ เขา แถมพวกแขกในงานก็เข้าไปหาเขาตลอดเลย แล้วฉันก็ไม่รู้จะเข้าไปทักเขาอย่างไรด้วย" ปาฐลีสพูตอุบิบ รู้ดีว่จะต้องโดนเพื่อนเทศน์อีกชุดใหญ่

"อย่ามาอ้างเหตุผลบ่บอ แกปอดแหกก็บอกมา!" จารีรัตน์สวนกลับมาอย่างรู้จักเพื่อนดี

"ก็คิดนึ่ง...ความจริงถ้าคุณชายภัทรอยู่คนเดียวฉันก็น่าจะกล้านะแก แต่ที่คุณจอมนางอยู่ด้วย ถ้าเขาเกิดสวนฉันหน้าหงายต่อหน้าคุณชายภัทรจะทำอย่างไรอะ กิตติศัพท์เขาก็ไม่ใช่ธรรมดาอะ"

"ไอ้ย ปวดขมับ แล้วแกไม่คิดถึงสิ่งที่แกทำมาทั้งวันเพื่องานนี้บ้างหรือไง!"

"แหม อันนั้นมันก็ตีต่อตัวฉันเองด้วยนี่ ฉันไม่ได้ทำเพราะงานนี้อย่างเดียวซะหน่อย"

"แต่เกลากฉันออกจากบ้าน แถมยังให้ฉันทิ้งปลอบทั้งปลุกใจแกจนแทบจะเป็นโค้ชสอนการใช้ชีวิตอยู่แล้ว!" จารีรัตน์แหว ก่อนจะพ่นลมหายใจพริตเสียงดัง "ไอ้ปาย ฉันเบื่อแกมาก ไปพิจารณาตัวเองซะ สำนึกผิดแล้วค่อยโทรมา!"

ไม่พูดเปล่าแต่ทำจริง เพื่อนสนิทตัดสายไปเสียเฉยๆ จนปาฐลีส้าปากค่างหากเธอก็ทำอะไรไม่ได้นอกจากเดินหน้าหงิบบ่นมิ่งงาไปตามเรื่องตามราว กระนั้นเธอก็โทษเพื่อนก็ทำได้ไม่เต็มปาก เพราะเรื่องนี้เธอก็ไม่ตีเองด้วย

ก็คิดดูว่จะต้องงี้เง่าขนาดไหนที่ลงทุนมางานอีเวนต์ทั้งที่ไม่อยากมาเพื่อจะได้พบกับผู้ชาย แต่เอาเข้าจริงก็ไม่กล้าเข้าไปทักเขา...ความจริงตอนอยู่ในงานเธอก็คิดอยู่นั้นแหละว่แกล้งทำเป็นตลกอกตลกใจกับความบังเอิญน่าจะได้ แต่พอเจอเพชรจอมนางเธอก็ฝ่อ มีแวบหนึ่งทีอีกฝ่ายหันมาทางเธอแล้วได้สบตากัน ทำเอาเธอถึงกับสะดุ้งแล้วรีบหันหนี

แทบไม่ทัน 'ไม่รู้เหมือนกันว่าหล่อนจับได้หรือเปล่าว่าเธอมองหม่อมราชวงศ์
ประกายที่รอย แต่ที่แน่ๆ สายตาของหล่อนคมกริบทีเดียว

อย่างไรก็ตามไปๆ มาๆ ปาฐลีดันได้รู้จักหม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนาแทน
ไม่รู้เพราะเขาเห็นว่าเธอยืนดูนาฬิกาอยู่คนเดียวหรือเปล่าถึงเข้ามาทัก

'สวัสดีครับ สนใจนาฬิกาผู้ชายอยู่หรือ'

'ลองดูๆ ให้คุณพ่อล่ะ' เธอตอบไปส่งๆ แม้ความจริงแล้วเธอจะ
แค่มายืนมองนาฬิกาในตัวโชว์ตรงหน้าเพียงเพราะมันเป็นตู้โชว์เดียวที่ว่าง
ไม่มีคนอื่นแวะมาดูเลยก็ตาม

'ถ้าสนใจจริงๆ บอกผมนะครับ เดี่ยวผมลดราคาให้พิเศษเลย สำหรับ
ลูกสาวที่น่ารัก' เขาขยับตาให้เธอ ก่อนจะแนะนำตัว 'ผมฉัตรวัฒนาครับ เรียก
ฉัตรก็ได้'

'ปาย ปาฐลีด่ะ' เมื่อชายหนุ่มแนะนำตัวทั้งชื่อจริงและชื่อเล่น เธอเลย
ต้องทำตามบ้าง ขณะเดียวกันเธอก็สังเกตเห็นว่าท่าทางนิสัยของคนตรงหน้าจะ
ต่างกับญาติไม่น้อย

'แปลกจัง ผมว่าผมไม่เคยเจอคุณปายเลย'

'ปกติฉันไม่ค่อยได้มาร่วมงานแบบนี้หรอกค่ะ ที่มานี้ก็บัตรเชิญของ
คุณพ่อ' ปาฐลีดพูดความจริง เนื่องจากพ่อของเธอเป็นนักธุรกิจที่คนรู้จัก
พอสมควรจากการเป็นเจ้าของโรงละคร ดังนั้นจึงได้รับเชิญให้มาร่วมงานต่างๆ
เยอะแยะ แต่เนื่องจากปกติท่านจะอยู่ที่พืทยาเป็นหลักเลยไม่ค่อยได้มางาน
พวกนี้ เธอซึ่งอยู่กรุงเทพฯ ก็ไม่ค่อยชอบ สรุปแล้วคือไม่ค่อยโผล่หน้ามาให้
วงสังคมนับเจอทั้งพ่อทั้งลูก

'อย่างนี้เอง ผมก็คิดอยู่ว่าถ้าได้เจอคนสวยๆ แบบคุณปายผมไม่น่า
จะลืมอยู่แล้ว'

หญิงสาวไม่เคยอวยใคร แต่โดนอวยมาไม่น้อย และเธอก็คิดว่ากำลัง
โดนหม่อมราชวงศ์ฉัตรวัฒนาอวยอยู่...เมื่อกี้ถ้าเพื่อนไม่วางสายไปก่อน

เธอคงจะเล่าให้หล่อนฟัง แต่ในเมื่อหล่อนทิ้งเธอไปกลางอากาศเธอก็จะไม่เล่าแล้ว!

แต่...ถ้าคนที่อ้อยเธอเป็นคุณชายภักทรก็ดีนะสิ เอ้อ

สายตาของหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรทอดมองไกลไปตามแนวยาวของลานจอดรถ ผู้หญิงในชุดเตรสยาวสีฟ้าน้ำทะเลคนหนึ่งกำลังเดินห่างออกไป เรือนผมตัดลอนสีน้ำตาลสว่างที่รวบเป็นหางม้าต่ำปิดแผ่นหลังตัดกับสีของชุดโดยสิ้นเชิง

"ดูอะไรอยู่หรือคะพี่ชายภักทร"

"ผู้หญิงคนนั้นนะค่ะ" ชายหนุ่มหันกลับมาหาเพชรจอมนาง ก่อนจะพยักพยเปิดไปยังผู้หญิงที่เฝ้ามองอยู่เมื่อครู่ "ว่าคูนๆ อยู่ แต่นึกไม่ออก"

"คนที่มาร่วมงานนี่คะ ฉันเห็นเขาอยู่"

"พี่ไม่ทันสังเกตเลย" เขายิ้มแล้วเปลี่ยนเรื่อง "แล้วนี่น้องเขยคนดีของพี่ว่านายอะไรอีกคะ กลัวพี่ลักพาตัวจอมนางไปไม่ยอมปล่อยกลับบ้านหรือไง"

"คุณกรเขาแค่โทรมาบอกว่าเขาถึงบ้านแล้วแค่นั้นแหละค่ะ" เพชรจอมนางยิ้มขึ้นเมื่ออีกฝ่ายพาดพิงถึงก้องกิดากร สามีของหล่อน ปกติแล้วถ้าเขาวางก็จะมาออกงานกับหล่อน แต่ที่เขาเดินทางไปดูงานที่อินโดนีเซียเพิ่งกลับมาวันนี้หล่อนเลยโทรนัดแนะหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรเอาไว้เพราะเห็นว่าเป็นงานของญาติเขาด้วย

สองหนุ่มไม่เชิงว่าเป็นไม้เบื่อไม้เมาเพราะเอาเข้าจริงก็เคารพกันพอสมควร ทว่าเพราะหม่อมราชวงศ์ประภาภักทรหวงน้องสาวนอกได้ อย่างหล่อน หวงตั้งแต่ก่อนแต่งงานยันหลังแต่งงาน แถมด้วยความที่เขาคงจะชากับหล่อนทำให้ก่อนหน้าใครต่อใครสงสัยว่าเขากับหล่อนก็กั๊กกันมาตลอด ก้องกิดากรเลยหมั่นไส้ พอเจอกันที่ไรสองหนุ่มจึงลับฝีปากกัน

เล็ก ๆ น้อย ๆ ตลอด บางทีก็แข่งกันแย่งกันเรียกร้องความสนใจจากเธอ เป็นเด็ก ๆ เลยที่เดียว

"ดีนะคะ รายงานเป็นลูกชายเลย"

"นั่นปะไร! เพชรจอมนางหัวเราะ หากหล่อนก็ตัดสินใจไม่ต่อความยาวสาวความยืด เดี่ยวจะกลายเป็นว่าหล่อนเข้าข้างสามีไป

"งั้นฉันขอตัวลากลับก่อนนะคะ เอาไว้เจอกันใหม่"

"คะ เดินทางกลับปลอดภัยนะ" หม่อมราชวงศ์ประกายพรหมไม่รีรอใจ เขาไม่ได้คิดจะแกล้งก้องกิตติการจริงจัง แค่เห็นบ่นแหมเล่น ๆ เหมือนที่อีกฝ่ายทำกับเขาเท่านั้น

ชายหนุ่มส่งผู้หญิงที่เขารักคือน้องสาวแท้ ๆ ขึ้นรถตู้ จากนั้นจึงค่อยหมุนกายเดินไปยังรถเมอร์เซเดส เบนซ์สีดำที่จอดต่อท้ายรถตู้อยู่ เวลานี้ห้างกำลังจะปิดทำการ ลานจอดรถจึงค่อนข้างโล่งแล้ว นนท์คนสนิทซึ่งควบอีกหลายตำแหน่งรวมถึงคนขับรถจึงเอารถมาจอดรอแถวประตูห้าง

"จะกลับเลยหรือเปล่าครับคุณชาย"

"แน่สิ หรือแจะชวนฉันไปเที่ยวต่อ"

"โฮ้ย ผมก็อยากชวน กลัวแต่คุณขึ้นท่านจะแพ่นกบาล" นนท์เอ่ยถึงแม่ซึ่งทำงานเป็นแม่บ้านอยู่ในวังสราญฤดีมาตั้งแต่ยังสาว ตัวเขาก็โตมาในวังจนกลายเป็นเพื่อนและคนสนิทของหม่อมราชวงศ์ประกายพรหมในปัจจุบัน

"ถ้าอย่างนั้นก็กลับบ้าน จะได้ไม่โดนคุณขึ้นแพ่นกบาล" ผู้เป็นเจ้านายหัวเราะแล้วขึ้นไปนั่งในห้องโดยสารด้านหลัง นนท์ปิดประตูให้แล้วรีบวิ่งอ้อมไปยังที่นั่งคนขับ

รถสีดำคันใหญ่เคลื่อนตัว หม่อมราชวงศ์ประกายพรหมหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมากด ไม่ทันสังเกตว่าด้านหลังมีรถลัญจาศาติเยอรมันเหมือนกันแต่คนละยี่ห้อขับมาต่อท้าย ในรถคือป้าฎลีที่กำลังมองท้ายรถคันใหญ่ตุลละห้อย

จากนั้นเธอก็เคาะศีรษะให้สาสมกับความงี่เง่าของตัวเอง
ทำไมเมื่อก็ไม่ไปทักเขาเนียไ้ป้าย!

บทที่ 3

เรื่องสะเทือนใจกับลู่ออกใหม่

ช่วยอะไรเบอร์นี้เนี่ย...

ปฏิกูลียนเท้าเอวมองอย่างหน้าด้านขวาของรถคูजेที่ตอนนี้อยู่ในสภาพแบนแต่แต่ เธอพนลมหายใจออกมาแรงๆ ก่อนจะก้มกลับเข้าไปในรถเพื่อเปิดไฟฉุกเฉินแล้วจึงเดินไปเปิดกระโปรงหลังรถเพื่อเอายางอะไหล่และอุปกรณ์ช่วยในการเปลี่ยนยางออกมา ลำพังแค่แม่แรงกับประแจนั้นไม่เท่าไร แต่ประเด็นคือวันนี้เธอใส่เสื้อขาวเสียด้วย

ต้องระวังอย่าให้เบื่อนมาก แล้วก็ต้องไม่ลืมไปหาแม่แรงไฟฟ้ามาติดรถไว้ด้วย จะได้ไม่ต้องมานั่งหมุนเองแบบนี้อีก หญิงสาวเตือนตัวเองขณะหมุนแม่แรง เธอยกส่วนล้อหน้าขึ้นจนได้ระดับแล้วจึงหันไปใช้ประแจขันน็อตล้อรถที่คลายไว้ก่อนแล้วออก

ด้วยความเป็นลูกสาวคนเดียว ซลิตพ่อของเธอจึงพยายามสั่งสอนให้เธอเรียนรู้ทั้งงานบ้านและงานช่าง โดยไม่คำนึงว่าเป็นงานของผู้ชายหรือผู้หญิง พ่อบอกว่าอาจจะมัววันที่เธอไม่สามารถขอความช่วยเหลือจากใครได้ ดังนั้นเธอควรช่วยเหลือตัวเองให้ได้มากที่สุด เรื่องการดูแลสภาพรถเบื้องต้นและการเปลี่ยนยางก็เป็นหนึ่งในเรื่องที่พ่อสอน เธอไม่เคยอดเนื้อร้อนใจที่ต้อง

เปลี่ยนยางเอง ที่เธอกังวลคือตอนนี้สามทุ่มแล้ว แคมถนบนเส้นที่เธออยู่ก็เป็นถนนโล่งๆ นอกเมือง สองข้างทางมีแค่ทุ่งหญ้ากับเสาไฟ ถึงจะมีรถวิ่งตลอด แต่ก็ไม่ได้มากมายอะไร ดังนั้นรีบเปลี่ยนยางให้เสร็จน่าจะดีที่สุด ยิ่งดีที่ไฟแฉวนี้สว่างดีเลยไม่มีปัญหาสำหรับการมองเห็นมากนัก

หญิงสาวเก็บน็อตให้เรียบร้อย จากนั้นจึงลุกขึ้นเตะยงให้มันหลุดออกจากเพลลา อันที่จริงก็ไม่จำเป็นต้องเตะยง มันหลุดออกมาไม่ยากอยู่แล้ว แต่ด้วยความแข็งเธอจึงใส่แรงไปเต็มที่ ผลคือยางเต็งออกมาจากเพลลา และทำในร่องเท้าผ้าใบสีสดก็ซาหน้อยๆ จนเธอต้องนิ้วหน้า ซึ่งก็โทษใครไม่ได้นอกจากตัวเองอีกตามเคย

ยางรถที่ใช้งานเต็มไปด้วยฝุ่น ปากูลีตั้งยางแล้วพยายามหามุมที่จะยกยางไปเก็บท้ายรถได้โดยให้เนื้อตัวเสื้อผ้าเปื้อนน้อยที่สุด ซึ่งมันก็เป็นท่าที่ทุลักทุเลพอสมควรทีเดียว กระนั้นในที่สุดเธอก็ทำสำเร็จ แต่ขณะที่เธอกำลังจะอุ้มยางอะไหล่กลับไปหน้ารถก็ปรากฏว่ามีรถสีดำคันหนึ่งเลี้ยวเข้ามาจอดข้างทางที่ด้านหน้า ห่างจากรถของเธอพอสมควร...เธอชะงัก ความหวาดระแวงพุ่งพรวดทันที่ อึดใจถัดจากนั้นคนขับรถก็ลงจากรถและก้าวยาวๆ ตรงมา

"คุณครับ มีอะไรให้ช่วยไหม"

"ยางแบนค่ะ แต่ฉันเปลี่ยนเองได้" หญิงสาวร้องตอบกลับไป ถึงตอนนี้เธอสังเกตแล้วว่ารถที่จอดอยู่ข้างหน้าเป็นรถเบนซ์คันโต ทว่าเธอก็ยังไม่วางใจอยู่ดี มีจนาชีพเตี้ยวนี้แอบเกรตตัวเองจนบางทีดูหรุกว่าเหยื่อข่าวที่โจรขับเบนซ์ไปยกเค้านบ้านในหมู่บ้านดังก็มีให้เห็น

ปากูลีกำลังจะเอ่ยขอบคุณตามมารยาท หากสายตาเจ้ากรรมดันเหลือบไปเห็นร่างสูงอีกร่างเดินลงมาจากหลังรถเสียก่อน ถึงจะค่อนข้างไกลจากจุดที่เธอยืนอยู่ และแสงไฟอมส้มจากเสาไฟข้างทางก็ทำให้ทุกอย่างดูแปลกตาไปหมด ทว่าหัวใจของเธอก็กระตังกระตอนตั้งแต่ก่อนเธอจะ

ทันเขม้นสายตามองเขาให้แน่ใจด้วยซ้ำ

คุณชายประกายทศ!

สองแขนเรียวยาวที่อ้อมยางอยู่คลายออกจนเกือบจะทำยางร่วงด้วยความตกใจ และคงเพราะเห็นว่าทำไม่ดี ผู้ชายที่ลงมาก่อนคนเดิมจึงรีบพูด

"ให้ผมช่วยดีกว่าครับ"

"เอ่อ ค่ะ ขอขอบคุณมากค่ะ" ความสนใจของปาฎลีถูกดึงกลับมาหาผู้ชายที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ แล้วเธอก็ยอมให้อีกฝ่ายอ้อมยางไปโดยดี จนสองสามวินาทีถัดจากนั้นสติเธอจึงกลับมาสมบูรณ์ เธอปั่นตัวเองนิดหน่อยที่ใจลอย กระนั้นก็ยอมให้อภัยตัวเองโดยง่าย

ท่าทางคนนี้จะเป็นคนขับรถ แล้วยังมีคุณชายทศก็ไม่มีทางเป็นมิชานชีพรอก

หญิงสาวยื่นมองยางถูกใส่เข้าสู่เพลลา จากนั้นก็เหลือบสายตากลับไปมองที่ด้านหลังรถเบนซ์สีดำอีกครั้ง ตอนแรกเธอนึกว่าหม่อมราชวงศ์ประกายทศจะยืนมองอยู่ห่างๆ แต่ปรากฏว่าเขากลับเดินมาอย่างคาดไม่ถึง ทำเอาหัวใจที่สงบลงบ้างแล้วของเธอเต้นเป็นจังหวะแตกตื่นอีกครั้ง

"รถยางแบนหรือครับ" เขาหยุดยืนที่ด้านหลังคนขับรถแล้วถาม

"ค่ะ" เธอตอบสั้นๆ "ขอบคุณมากนะคะที่แวะช่วย"

"เป็นผู้หญิงจอดรถเปลี่ยนยางคนเดียวตอนกลางคืน เดียวนี้ต่อให้เป็นในเมืองคนพลุกพล่านก็ยังมีอันตรายเลย" ชายหนุ่มหันมาส่งยิ้มให้เธอ "แต่คุณเก่งนะ เปลี่ยนยางเป็น"

"ทำให้เป็นไว้ก็ไม่ใช่เสียหายนี่ค่ะ" เธอพูดเสียงงำ รอคอยให้เขาทักว่าจำเธอได้ แต่จนแล้วจนรอดเขาก็ไม่ทัก... *หรือว่าเขาจะจำเธอไม่ได้?*

คนขับรถใส่ยางอะไหล่เสร็จสิ้นในเวลาไม่นานนัก ปาฎลีกำลังซ็อกถึงสะเทือนใจที่หม่อมราชวงศ์ประกายทศจำเธอไม่ได้ แต่พอเห็นเขาช่วยเก็บอุปกรณ์ให้เธอเรียบร้อยก็นึกได้ว่ามือของเขาต้องเปื้อน เธอเลยก้มเข้าไปในรถ

แล้วหยิบขวดน้ำออกมาเทให้เขาล้างมือ พอเสร็จแล้วเขาก็ออกปากว่าจะเทน้ำให้เธอล้างมือบ้าง

"ขอบคุณอีกครั้งนะคะที่แวะช่วย" แม่น้ำตาจะไหลพรากอยู่ในอก หากหญิงสาวก็ยกมือไหว้ทั้งสองหนุ่มอีกครั้ง

"เรื่องเล็กน้อยครับ เดินทางปลอดภัยนะคะครับ"

"เช่นกันค่ะ"

ปาณาลีรีรอ แต่หม่อมราชวงศ์ประภาภักดิ์ก็ผายมือเป็นเชิงบอกให้เธอลุกขึ้นรถก่อน เธอเลยทำตามนั้น...เธอบังคับรถให้วิ่งออกจากจุดนั้นช้าๆ ดวงตาเหลือบดูกระจกมองหลัง เห็นบุรุษทั้งสองกำลังเดินกลับไปทีรถของตัวเอง จนกระทั่งระยะห่างมากเกินไประหว่างเธอจึงกลับมามองถนนเต็มตา

"คุณชายภักดิ์จำไม่ได้" หญิงสาวตรงกับตัวเอง ความผิดหวังสะท้อนใจพุ่งขึ้นมาระลอกแล้วระลอกเล่า

เขาไม่ได้สนใจเราเลยไอ้ปาย ฮือออ...

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160621613.html>